

Ob robu leta.

Silvestrove noči poslednji čas
Odveje skoro, kakor dih, od nas.
In Njemu se povrne v večno krilo,
Ki sam brezčasen vlada časov silo.

In mesec, ki na nebu plava bled,
In zvezd mrléčih nedogledni red
In hrib in plan in drevje brezperesno:
Skrivnostno vse nocoj je in slovesno.

Duhá se mojega razteza moč,
Minulosti in dalje gine noč;
Beži telesna sleharna zavira,
Pred mano grob se v šir in dolž odpira.

Obsežen grob, brezdANJI in teman,
Komú odprt, za koga izkopan?
Ob mesecu strmim v obraze blede,
V oči izrazne, usta brez besede.

V pogledih prvim sije nema strast,
Pijana v lica se jim črta slast,
Ob grobu vzdihnejo tako žalóбно
In padejo kot blisk v temino grobno.

Za njimi drugi se vrsté v pogrèb,
Napuh jim tli v očesih in pohlèp;
Zlató jim stiska krčevito roka,
V trenutku jama je požrè globoka.

Upalih lic priplava potlej ròj,
Prepast ga trapi, strast in nepokòj.
Okrvljene roké obupno vije,
Ko večni grob naproti mu zazije.

In sto strahótnih, zlóčestih duhov
Iz vseh dežel, od štírih vseh vetrov
Pred grobom gnéte, se in tésno vzdíha,
Dokler vseh ne ogrne jama tíha.

In črni grob, ko zadnjega sprejmè,
Zapirati se jame in — zaprè.
„Nazaj, nazaj“ zakličem zdajci vneto . . .
Polnočni zvon — na vek končano leto.

Pozabljen je strastí nasmeh in jok,
Zagrébene krivice skópíh rok,
Končana dela kruta in nesveta
V vseh dolgih dnevih kratkega so leta.

Kar videl je storjeno čas bežèč,
Ne more biti nestorjeno več.
Že novo leto v svoji zarji zlati
Začelo je iznova grob kopati.

Anton Medved.

„Dom in Svet“-u ob novem letu.

Sejalec si, le sejaj,
Le sejaj plodne sade,
In seme dobro zvejaj,
Da čisto v zemljo pade.

Le sejaj neprestano,
Obsejaj njivo mnogo,
In seme ná, izbrano:
Ljubezen, mir in slogo!

Če tudi pade zrnje
V osatje ti zavisti,
V sovraštva ostro trnje:
Poslej se že očisti.

Če tudi v trdo skalo
Ti seme mora pasti:
Bo že si pomagalo,
Iz skal rastó še hrasti.

Če tudi koj ne rase,
Ne bo se pozgubilo:
Pa trajno, daljše čase
Bo cvetlo in rodilo.

Če setev tvojo tudi
Čez zimo sneg pokrije:
Pod srenom v črni grudi
Pa vendar žitje klíje.

Je lepo, grdo vreme,
Obsejaj njivo mnogo,
Le vzemi v roko seme:
Ljubezen, mir in slogo!

Ko solnce svet pomladi
Iz spon vzbudi ledenih,
Kako rastó nasadi
Po njivah brž strnenih!

Pa če plevel primeša
Med tvoje se nasade,
Naj up ti ne opeša,
Nikar ne gubi nade!

Če dober si sejalec,
Znaš tudi dobro pleti,
In umni kmetovalec
Zna i v grahatnem žeti.

Anton Hribar.